

село) въ което има пѣвци. Дали наистина има пѣвци между тия турчуля тукъ?

Въ ливадитѣ подѣ селото едно наша пора турче пасѣше биволи. Нали съмъ варненецъ? — азъ го заговорихъ съ такъвъ сладкозвученъ турски „амуджа дили“ (простъ селски езикъ), че турчето се ухили до уши и на драго сърдце тръгна съ насъ да ни покаже тѣхната „гюлова градина“. За пръвъ пѣтъ виждахъ такова нѣщо! Една нива, просторна като лозе, и оградена съ нисъкъ каменъ зидъ: — ето, това бѣше розовата градина. А се е работила тя пакъ като лозе. Само че въ всѣка трапчинка имаше, вмѣсто лозови чукани („гижи“), нѣколко зелени съ свѣтло кафяви бодли трендафилови прѣчки. Тѣ сж високи — стигатъ комай до раменетѣ ми. И сж гжсто разлистени, та цѣлата градина е постлана сѣкашъ съ тъмнозеленъ губеръ, който зема очитѣ. А какво ли ще е, когато гюльтъ¹⁾ цѣвти?

Турчето обяснява: гюловетѣ били повече червени, а имало и бѣли. Но истинскиятъ „сакъзъ гюль“ бивалъ червенъ и билъ „мисъ“ („благодаруханъ“), та отъ него се добивало и най-много розово масло. Когато гюльтъ цѣвтѣлъ, градината се отрупвала съ толкова много цвѣтъ, щото цѣлата изглеждала като кадифияна.

Сладкодумно е турчето. И говори тъй, като че ли на книга чете.

— Хубаво ли е, — питамъ го: — когато се бере гюльтъ, а?

Какъ да не било хубаво! Че то ставало само

¹⁾ „Гюль“ е турски и означава „роза“, която дума пѣкъ е френска и означава „трендафилъ“, а тя е грѣцка дума, но сме я направили наша: употрѣбява се и въ народнитѣ ни пѣсни.